

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, zastoupena JUDr. Janou Kašpárkovou, advokátkou se sídlem Blanická 19, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 471/1, Praha 1 - Malá Strana, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2011, čj. MK 21365/2011 OPP, sp. zn. MK-S 4355/2011 OPP, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2013, čj. 7 A 88/2011 – 116,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně podala dne 25. 2. 2011 k Národnímu památkovému ústavu žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Konkrétně požadovala zaslání kopie účetních dokladů, na jejichž základě bylo provedeno vyúčtování dotace zřizovatele ve výši 4.356.080 Kč na výkup movitých památek z fondu zámku Roztěž pro SZ Dačice. Národní památkový ústav odmítl žalobkyni poskytnout kopie účetních dokladů, neboť oběh a nakládání s těmito doklady podléhá zvláštnímu režimu, který je upraven zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví. Tyto informace tak nelze poskytovat podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobkyni byly poskytnuty pouze informace o vyúčtování zmíněné dotace s uvedením jednotlivých částek a množství zakoupených předmětů. Žalovaný se ztotožnil s právním názorem Národního památkového ústavu, potvrdil jeho postup a odvolání žalobkyně zamítl.

[2] Městský soud shora uvedeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného i Národního památkového ústavu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.), neboť dospěl k závěru, že zákon o účetnictví nevylučuje aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož je třeba při vyřizování žádosti žalobkyně postupovat. Dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Úspěšné žalobkyni soud nepřiznal náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 7 s. ř. s.; důvody zvláštního zřetele hodné spatřoval soud zejména v tom, že žalobkyně vykonává své právo na informace šikanózním způsobem.

[3] Proti uvedenému rozsudku městského soudu (jmenovitě proti výroku II.) podala žalobkyně (stěžovatelka) velmi obsáhlou kasační stížnost. V ní tvrdí, že napadený rozsudek je vnitřně nekonzistentní a je rozporný s judikaturou NSS. Jádrem kasačních výtek je pak to,

že městský soud stěžovatelce nepřiznal náhradu nákladů řízení. Stěžovatelka si je vědoma, že Nejvyšší správní soud může její kasační stížnost „smést“ ze stolu s ohledem na subjektivní nepřipustnost kasační stížnosti, přesto však svou kasační stížnost podává. Domnívá se totiž, že s ohledem na argumentaci městského soudu v odůvodnění měl tento soud její žalobu zamítnout, nikoliv jí vyhovět, čímž jí znemožnil uplatnění přípustné kasační stížnosti. Městský soud jí tak fakticky znemožnil se proti svévoli soudního rozhodnutí bránit. Podle názoru stěžovatelky vydali rozhodnutí vyloučení soudci motivováni výhradně snahou způsobit jí újmu. Stěžovatelka dále navrhl, aby soud podal návrh Ústavnímu soudu na zrušení § 104 odst. 2 s. ř. s. a § 60 odst. 7 s. ř. s. pro jejich neústavnost. V situaci, kdy utrpěla majetkovou újmu ve výši 11.922 Kč a nemajetkovou újmu spočívající v dehonestaci své osoby, bylo porušeno její právo na spravedlivý proces. Stěžovatelka rovněž požaduje osvobození od soudních poplatků pro řízení o této kasační stížnosti.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka byla v řízení před městským soudem meritorně úspěšná. Kasační stížností napadá jen důvody rozsudku a výrok II. týkající se náhrady nákladů řízení. Taková kasační stížnost je dle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná. Proto žalovaný navrhuje, aby soud kasační stížnost odmítl.

[5] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti (srov. k tomu přiměřeně usnesení ze dne 6. 3. 2013, čj. 1 As 4/2013 – 62).

[6] Stěžovatelka výslovně napadá jen výrok II. rozsudku městského soudu, tedy výrok o nepřiznání náhrady nákladů řízení stěžovatelce. Kasační stížnost jen proti výroku o nákladech řízení však není přípustná (§ 104 odst. 2 s. ř. s.; k tomu viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 6. 2010, čj. 7 Afs 1/2007 – 64, publ. pod č. 2116/2010 Sb. NSS).

[7] Řada argumentů kasační stížnosti se obsahově týká soudního řízení jako celku (např. že rozhodovali vyloučení soudci), aniž by ovšem zpochybňovala správnost výroku I. rozsudku. Tyto argumenty z procesního hlediska nijak nesouvisí s tím, čeho se stěžovatelka kasační stížností domáhá, tedy zrušení výroku II. rozsudku. Rozsahem kasační stížnosti je přitom Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). I kdyby snad stěžovatelka napadala výslovně i výrok I., byla by kasační stížnost subjektivně nepřipustná. Městský soud totiž žalobě plně vyhověl (detailně k tomu viz cit. usnesení čj. 1 As 4/2013 – 62, body 12 – 15). V daném případě stěžovatelka dokonce nenapadá ani důvody, o něž se opírá meritorní výrok rozsudku.

[8] Soud proto odmítl kasační stížnost směřující proti výroku II. rozsudku městského soudu na základě § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.

[9] Soud dodává, že právní úpravu obsaženou v § 104 odst. 2 s. ř. s. nepovažuje za protiústavní, což bylo potvrzeno i v rozhodovací praxi Ústavního soudu. Například v usnesení ze dne 5. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 264/07, Ústavní soud konstatoval, že „[k]asační stížnost je toliko mimořádným opravným prostředkem, a proto jsou jak důvody kasační stížnosti, tak i její rozsah, vázány na nejzávažnější případy nezákonností. Mezi tyto případy nepatří dle vůle zákonodárce (ani dle přesvědčení Ústavního soudu) okruh uvedený právě v ustanovení § 104 odst. 2 soudního řádu správního. [...] Navíc vyloučení výroku o nákladech řízení z možnosti podat proti němu mimořádný opravný prostředek (v tomto případě kasační stížnost), není v českém právním řádu ojedinělé. Rovněž dovolání upravené občanským soudním řádem nelze podávat proti výroku o nákladech řízení.“

[10] Stěžovatelka napadá též ústavnost § 60 odst. 7 s. ř. s. Podle něho jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Toto ustanovení však Nejvyšší správní soud nyní vůbec

pokračování

neaplikuje, proto není aktivně legitimován k podání návrhu Ústavnímu soudu na jeho zrušení (srov. § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu).

[11] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost Nejvyšší správní soud odmítá, nebylo již třeba rozhodovat o žádosti stěžovatelky o přiznání osvobození od soudních poplatků (§ 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Byl-li návrh odmítnut, nemá žádný z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2013

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu